

Children's Care Oekraïne

Nieuwsbrief november 2018 – Jaargang 6 nr. 6

Wat is Gods plan?

Over deze nieuwsbrief ben ik al een tijdje aan het nadenken. Ik probeer jullie altijd zoveel mogelijk mee te nemen in de verhalen die ik hier meemaak, maar dat vind ik niet altijd makkelijk om te doen. Wat is goed om te delen en wat vertel ik over mijn eigen emoties en strijd? Vooral de laatste maanden was het een rollercoaster aan emoties; het is lastig om niet te weten wat Gods bedoelingen zijn terwijl ik zo zeker was over het feit dat God mij hier in Oekraïne wilde hebben.

Al een aantal weken leek het er op dat bijna al onze kinderen naar het kindertehuis zouden gaan en dat we maar één kind over zouden houden om voor te zorgen. Nu zou je kunnen zeggen: één kind is ook een kind wat liefde en aandacht nodig heeft en daar ben ik het ook helemaal mee eens. Maar toch vroeg/vraag ik me af waarom het kinderaantal in het ziekenhuis steeds minder wordt. Komt dit doordat ouders echt beter voor hun kinderen gaan zorgen, of komt het doordat er gewoon niet meer kinderen worden geboren? Voor de buitenwereld lijkt het alsof het goed is wat er gebeurt en dat er na ruim 20 jaar werk in het zieken-

huis eindelijk een doorbraak komt in goede zorg voor de kinderen. Maar niets is minder waar, het wordt steeds leger in het ziekenhuis omdat er gewoonweg geen personeel is om al het werk in het ziekenhuis te doen. Veel personeel gaat naar het buitenland om daar meer geld te verdienen en dit betekent dat er geen plek is voor de kinderen in het ziekenhuis. Kinderen moeten veel sneller doorstromen naar het kindertehuis of ze gaan naar huis, waar helaas in veel gevallen de zorg niet goed is. En dit maakt mij verdrietig en boos, maar ook machteloos omdat ik vaak nog maar weinig voor die kinderen kan betekenen. Het maakt me onzeker en verdrietig omdat we geen werk meer hebben in het ziekenhuis en ik juist hiervoor ben gekomen. En ja, ik weet dat het duizend keer beter is dat er zo weinig mogelijk kinderen in het ziekenhuis liggen want ook de zorg daar is minimaal. Maar wat moet ik dan?

Afgelopen week was het dan inderdaad zover, we hebben drie kinderen naar het kindertehuis gebracht. Op dit moment ligt er nog maar één kindje bij ons op de afdeling. We werken nu met z'n tweeën

in het ziekenhuis van Beregszász/Beregowo en zijn daar dus niet hele dagen meer aan het werk. Maar wat nu? Het liefst had ik al meteen een plan B, maar dat is er niet en dat vind ik best wel lastig. Ik ben niet naar Oekraïne gegaan om niks te doen en zomaar een dag geen werk te hebben. Natuurlijk is er nog zoveel meer wat ik hier in Oekraïne zou kunnen gaan doen: oudere mensen bezoeken of zelfs verzorgen, want veel ouderen zitten thuis in slechte omstandigheden. Ik zou een huis op kunnen zetten voor kinderen die geen thuis hebben of misschien een begeleid wonen project. Of moet ik gewoon even wachten tot het winter wordt en er misschien wel weer kinderen in het ziekenhuis komen?

Voedselpakkettenactie

Ik ben veel aan het nadenken en aan het zoeken naar wat Gods plan voor mij is. Door alle stress en onzekerheid heen, mocht ik leren dat ik niet meteen een plan B hoeft te hebben. Een maand geleden kreeg ik een nieuw dagboekje en ik begon met het lezen uit 1 Koningen 17, daar gaat het over Elia. Elia is echt een doener en je zou ook echt denken dat hij de juiste persoon was om direct aan de slag te gaan in het koninkrijk van God. Maar niks is minder waar, God laat hem maanden lang alleen zitten in de woestijn. Stil zijn, nadenken, luisteren naar het kabbelen van het water en het ruisen van de wind. Alleen zijn met God en zich verwonderen over het wonder van Gods natuur. Vertrouwen: als Hij voor de vogels en de bloemen zorgt, dan zorgt Hij ook voor mij. De vraag in het dagboek was: 'Durf ik dit, 'doenerig' als wij mensen vaak zijn? Stil zijn en alles uit handen geven. Durf ik te erkennen dat God mij niet echt nodig heeft en dat Zijn werk zonder mij ook wel door gaat?'

Een hoofdstuk verder in de Bijbel blijkt dat God een geweldige taak voor Elia heeft. Elia mag een doener zijn. Dus ik hoeft niet meteen mijn eigen plan te trekken. Ik mag samen met God de stilte opzoeken om na te denken over een nieuw plan, een plan van God en zeker niet dat van mij alleen. Betekent dat dan dat ik voorlopig thuis blijf zitten en niks ga doen? NEE, dat zeker niet. Al biddend en rondkijkend mag ik zoeken naar Gods plan voor mij hier in Oekraïne, of wie weet daarbuiten. Wandelen met ouderen als het weer dat toe laat, kerstpakketten maken voor de zusters in het ziekenhuis, maar ook het maken en bezorgen van de voedselpakketten waar we nu voor aan het sparen zijn. Ik werk aan nieuw foto/video materiaal voor Children's Relief en natuurlijk ben ik in het ziekenhuis om daar ook voor dat ene kindje te zorgen. En nee, ik ben niet altijd sterk en ik maak me zorgen en ik wil graag mijn eigen plan trekken. Maar toch ga ik samen met God zoeken naar Zijn plan.

Begin november zijn we van start gegaan met geld inzamelen voor voedselpakketten die ik rond kerst hoop uit te delen aan gezinnen en ouderen die dit goed kunnen gebruiken. Ik zie veel mensen die met weinig geld moeten rondkomen en zeker in de wintermaanden is dit superlastig. Een groot deel van hun inkomen gaat naar de gasrekening (de gasprijs is ontzettend hoog in Oekraïne) en dus blijft er weinig geld over voor levensmiddelen. Daarom leek het me zo fijn om mensen een extraatje te geven rond de feestdagen. Ik ben jullie daarom erg dankbaar dat er in zo'n korte tijd al 35 (!!) pakketten bij elkaar gespaard zijn. Begin december ga ik aan de slag om de spullen te kopen, daarna hoop ik heel veel mensen blij te gaan maken met wat extra's.

Benjamin

In mijn vorige nieuwsbrief vertelde ik al dat er geruchten gingen dat de kinderen van het ziekenhuis naar het kindertehuis zouden gaan.

Ook **Benjamin** (8,5 maand oud), over wie ik al meerdere keren heb verteld, is begin november naar het kindertehuis gegaan. Eerder heb ik ook al geschreven over de zorgelijke omstandigheden rondom Benjamin. Door zijn hartafwijking groeit hij slecht en daardoor duurt het lang voor hij geopereerd kan worden. Met speciale lactosevrije voeding probeerden we hem steeds meer te laten drinken zodat hij sterker zou worden en het juiste gewicht zou krijgen wat nodig is om hem te kunnen laten opereren. Hij weegt op dit moment, twee maanden na mijn vorige nieuwsbrief, nog maar een halve kilo extra. Dit heeft te maken met dat hij ziek was en daardoor niet goed wilde drinken, vaak tot grote frustratie van ons.

Maar zijn vertrek naar het kindertehuis maakt het voor ons nog onzekerder omdat we de zorg voor hem nu volledig uit handen moeten geven. We weten niet hoe zijn groei zich verder ontwikkelt en of hij geopereerd kan worden. Zijn ouders zijn uit de ouderlijke macht gezet dus zal hij zijn leven doorbrengen in het kindertehuis. Gezien zijn hartafwijking, is de kans niet groot dat iemand hem zal willen adopteren. Vaak willen mensen hier geen kinderen met een handicap of afwijking. Ik bid dat God met hem zal zijn en dat er voor hem een plek gevonden mag worden waar hij liefdevol zal opgroeien.

Oméljan, Gyöngyi en hun moeder

Oméljan (7 maanden oud). Al enkele maanden hielp ik zijn moeder elke week om eten te kopen voor haar zoontje die hierdoor bij haar kon blijven. Vaak kreeg ze ook nog wat extra dingen zoals medicijnen, zalfjes of kleding. Ongeveer anderhalf jaar geleden leerde ik haar kennen toen haar dochtertje Gyöngyi bij ons in het ziekenhuis lag. Het is een moeder die zelf nog erg jong is en je kunt merken dat ze een moeilijk leven achter de rug heeft, maar toch wil ze graag goed voor haar kinderen zorgen. In oktober kwam haar dochtertje Gyöngyi, die voor een jaar naar het rehabilitatieprogramma in het kindertehuis was geweest, terug bij ons in het ziekenhuis om vervolgens weer met haar moeder mee te gaan. Ondanks dat we haar hielpen met voeding en spullen om zo haar zoontje bij zich te kunnen houden, kwam begin november Oméljan toch bij ons op de afdeling. Moeder heeft geen huis, geld en spullen om voor haar kinderen te zorgen en de meeste nachten slaapt ze op straat. Met veel verdriet heeft ze haar zoontje bij ons moeten brengen want met twee kinderen op straat leven is niet te doen.

Oméljan is een heerlijk mannetje met een grote glimlach. De eerste week was erg lastig want hij was gewend altijd bij zijn moeder te zijn en wilde hierdoor dus altijd bij je zitten. Even wegleggen of in de box laten spelen zat er niet in, alleen

maar op de arm was hij stil. Gelukkig werd dit steeds beter en was het echt genieten om voor hem te mogen zorgen. Je kon goed merken dat hij al liefde had ontvangen van zijn moeder want hij ontwikkelde zich goed voor zijn leeftijd. Maar ook hij is helaas naar het kindertehuis gegaan, net als zijn zus, voor het rehabilitatieprogramma.

Ik blijf maar nadenken over deze situatie, elke keer als ik in mijn warme bedje lig, denk ik eraan dat Gyöngyi met haar moeder op straat moet leven. Hoe kan het toch dat de wereld zo is, hoe kan het toch dat mensen geen huis, geld en spullen hebben? Samen met onze Mission willen we nu kijken wat we voor haar kunnen betekenen. We hebben afgelopen week een gesprek met haar gehad waaruit blijkt dat ze haar eigen paspoort niet meer heeft en ook de geboortepapieren niet, dit heeft ze nodig om kinderbijslag aan te kunnen vragen. In het verleden schijnt ze haar papieren aan een politie-man te hebben gegeven die haar zou helpen de juiste papieren aan te vragen maar hier heeft ze nooit meer iets van terug gezien. Helaas weten we niet helemaal wat de waarheid is en blijft het moeilijk om haar te helpen. Wij hebben nog wel de nodige vragen: leeft ze wel echt op straat? Waar zijn haar papieren? Spreekt ze de waarheid over het geld dat we haar hebben gegeven voor een nieuw

paspoort?

Het ziet er naar uit dat ze onder druk wordt gezet door mensen van wie ze waarschijnlijk ooit geld heeft geleend en dat ook deze mensen haar papieren hebben. De komende weken willen we toch gaan proberen om een nieuw paspoort voor haar aan te vragen en daarna ook de papieren voor de kinderbijslag. Ze geeft aan dat als dat rond is, ze graag met beide kinderen terug wil gaan naar de plaats waar ze is geboren. Helaas kwam ze op de dag dat we met haar naar het gemeentehuis wilden gaan voor haar paspoort niet opdagen, maar we blijven met haar in contact.

Ik wil jullie graag vragen om voor deze moeilijke situatie te bidden. Dat God mag laten zien wat waarheid is en waarmee we haar het beste kunnen helpen. Tot die tijd hebben we haar een kinderwagen en wat kleding gegeven en zal ik ook af en toe wat eten voor haar kopen zodat ze voor haar dochtertje kan zorgen.

Bidden en danken

Bidden:

Voor Oméljan en Benjamin in het kindertehuis.

Voor wijsheid hoe we Gyöngyi's moeder kunnen helpen.

Voor wijsheid en Gods bedoeling met mijn werk of eventuele nieuwe plannen.

Danken:

Voor het weekend wat we mochten hebben met de Nederlanders.

Voor al het geld wat binnen is gekomen voor de voedselpakketten.

Bezoek

In oktober mocht ik bezoek ontvangen. Annet, Sarah en Linda zijn een midweek langs geweest. Het is fijn om aan mensen uit Nederland te kunnen laten zien waar ik woon en werk.

Omaatjes

De laatste maanden mochten we nog volop genieten van heerlijk en uitzonderlijk warm weer. Samen met twee oudere dames van het bejaardentehuis, wat gerund wordt door mensen bij ons uit de kerk, gingen we geregeld even wandelen en samen koffiedrinken in de stad. Wat een heerlijk en dankbaar werk is dit om te doen en wat een zegen om te zien hoe dankbaar deze dames zijn. Ze vinden het heerlijk om samen op pad te zijn, hier hebben de medewerkers van het huis helaas geen tijd voor. Edit néni (wat in het Hongaars 'tante' betekent) was één van de dames waar ik mee op stap mocht gaan. Dit vrouwtje was nog niet heel lang in het bejaardentehuis en ze was al twee jaar lang niet meer in de stad geweest omdat ze dit niet meer zelfstandig kon. Ze deed me veel denken aan mijn eigen oma die er helaas niet meer is, hierdoor voelde ik me meteen tot haar aangetrokken. Samen lekker kletsen en genieten van de dagen dat we samen de stad in konden. Twee weken geleden ging het opeens slechter met haar. Op een zondagmiddag toen ik haar bezocht, was ze erg stil en

afwezig en kreeg ze tijdens mijn bezoek een kleine beroerte. Dat was enorm schrikken en ik maakte me dan ook erge zorgen. Op maandag, toen ik haar weer bezocht, ging het opeens weer veel beter en hebben we zelfs nog even kunnen kletsen. Ze gaf aan dat ze graag weer samen koffie wilde drinken als ze weer beter was. Maar nog geen drie dagen later is ze op 75-jarige leeftijd overleden. De zondag daarop hoorde ik een bijzonder verhaal over de maandag waarop ze opeens zo goed was. Ze had met de eigenaren van het huis gepraat over de moeilijke jaren die ze had meegemaakt. Ze zat nog met dingen waar ze geen rust over had wat betreft haar ex-man en zonen. De eigenaren gaven aan dat ze haar zorgen en pijn bij God mocht leggen en ze haar ex-man en zonen mocht vergeven. Ze was erg verbaasd over het feit dat dat zo makkelijk kon. Samen hebben ze gebeden en Gods zegen hierin gevraagd. Daarna ging ze weer achteruit en is ze vredig overleden. Ik vind het lastig dat ik haar niet meer zal zien maar ik ben blij dat zij nu bij God mag zijn.

Toerustingsweekend

Eind oktober hebben Rob en Trudy Kouwen met en voor ons een toerustingsweekend georganiseerd. Met ons Nederlandse team en nog twee Nederlandse dames die hier wonen, hebben we genoten van een zegenrijk weekend waarin we enorm opgebouwd zijn. Het was een zegen om naast alles wat we hier meemaken en zien, samen God te zoeken en Hem groot te maken in aanbidding. En samen weer op weg gaan om Hem te laten zien in de wereld om ons heen. We sloten af met een prachtig lied wat me nog elke dag bijblijft: Ga nu heen in Vrede!

A E D A Bm A E
1. Ga nu heen in vrede, ga en maak het waar,
A B7 E F#m B7 E
wat wij hier beleden, samen met elkaar.
A E D A Bm A E
Aan je daag'lijks leven, je gezin, je werk,
A B7 E C# Bm E7 A
wil je daaraan geven: daar ben je Gods kerk.
D E7 A F#m Bm E7 A
Ga nu heen in vrede, ga en maak het waar.

2. Om U waren wij samen, in Uw Geest bijeen.
U kent onze namen, U kent iedereen.
U weet wat wij denken en wat in ons leeft.
Wil aan ieder schenken wat hij nodig heeft.
Wil aan ieder schenken wat hij nodig heeft.

Mijn adres:

Ukraine 90202
Zakarpatskaja oblast
Beregovo/Beregszasz
B. Chemlnytskoho 10/3
Jorien de Ruiters

jorienderuiter@hotmail.com
www.childrencareoekraine.nl
IBAN — NL64 RABO 0148 8373 52
t.n.v. CG De Wingerd
o.v.v. Children's Care Oekraïne

Ondanks alle onzekerheden, ben ik dankbaar voor alles wat ik hier mag doen en meemaken. Bedankt voor jullie ondersteuning en gebeden.

Hartelijke groet,
Jorien